

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

<p>I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ</p> <p>1. Датум и орган који је именовao комисију</p> <p>Декан Факултета техничких наука, на основу одлуке Научно-наставног већа Факултета техничких наука Универзитета у Новом Саду од 29. 6. 2017. године;</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <p>1. Др Радош Радивојевић, редовни професор, у.о.: Социологија, Факултет техничких наука Универзитета у Новом Саду; Председник Комисије;</p> <p>2. Др Татјана Дадих Динуловић, ванредни професор, у.о.: Сценска архитектура, техника и дизајн – Сценски дизајн, Факултет техничких наука Универзитета у Новом Саду; Члан Комисије;</p> <p>3. Др Игор Мараш, доцент, у.о.: Архитектонско-урбанистичко планирање, пројектовање и теорија, Факултет техничких наука Универзитета у Новом Саду, Члан Комисије;</p> <p>4. Зорица Савичић, ванредни професор, у.о.: Дизајн ентеријера, Факултет за уметност и дизајн Универзитета Цон Незбит у Београду, Члан Комисије;</p> <p>5. Др Радивоје Динуловић, редовни професор, у.о.: Сценска архитектура, техника и дизајн – Сценска архитектура и техника, Факултет техничких наука Универзитета у Новом Саду; Члан Комисије – ментор рада.</p>
<p>II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ</p> <p>1. Име, име једног родитеља, презиме: Слађана (Илија) Милићевић</p> <p>2. Датум рођења, општина, држава: 12. јул 1982, Тузла, СР БиХ, СФР Југославија</p>

3. Назив факултета, назив студијског програма дипломских академских студија – мастер и стечени стручни назив

Факултет техничких наука Универзитета у Новом Саду, студијски програм: Архитектура и урбанизам – Дипломирани инжењер архитектуре – мастер;

4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија

2008, Факултет техничких наука Универзитета у Новом Саду, студијски програм: Докторске академске студије Архитектура и урбанизам;

5. Назив факултета, назив магистарске тезе, научна област и датум одбране:

-

6. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:

-

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

„ДИСОЦИЈАТИВНИ ПРОСТОР МОДЕРНОСТИ: ДИСКУРС ПРАЗНИНЕ У АРХИТЕКТУРИ И ВИЗУЕЛНИМ УМЕТНОСТИМА XX И ПОЧЕТКА XXI ВЕКА“

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација под насловом „Дисоцијативни простор модерности: Дискурс празнине у архитектури и визуелним уметностима XX и почетка XXI века“, кандидаткиње Слађане Милићевић садржи укупно 8 поглавља на 164 странице писаног текста. Текст је илустрован графичком документацијом (фотографијама, цртежима, дијаграмима...).

Главном делу рада претходи документација, која садржи:

- Насловну страницу дисертације (стр. 1);
- Обавезну општу документацију на српском језику, са изводом и кључним речима (стр. 2);
- Обавезну општу документацију на енглеском језику, са изводом и кључним речима (стр. 3);
- Сажетак рада са кључним речима на српском језику (стр. 4)
- Сажетак рада са кључним речима на енглеском језику (стр. 5)
- Садржај рада (стр. 6-7)
- Референтна илустрација рада (стр. 8)
- Референтни уводни цитати (стр. 9)

Овај део рада представљен је на укупно 9 страница писаног текста.

Структура главног дела рада је следећа:

1. УВОД (стр. 10-12)
2. ИСТРАЖИВАЧКИ МЕТОДОЛОШКИ ОКВИР (стр. 12-17)
 - 2.1 Предмет истраживања
 - 2.2 Циљеви истраживања
 - 2.3 Полазне претпоставке
 - 2.4 Примењене научне методе истраживања
 - 2.5 Претходна теоријска истраживања
3. СУДБИНА МОДЕРНОГ ПРОСТОРА (стр. 17-45)
 - 3.1 Конструисање модерног простора
 - 3.2 Прихватање празнине: од старе ка новој слици света
 - 3.3 Меандрирање модерног простора: од Њутна до киборга
4. МОДЕРНОСТ, СУБЈЕКТИВНОСТ, ПРОСТОР (стр. 46-69)
5. ДИСОЦИЈАТИВНИ ПРОСТОР МОДЕРНОСТИ (стр. 70-115)
 - 5.1 Модерни дискурс празнине
 - 5.2 Дисоцијативни простор модерности
 - 5.3 Савремене манифестације дисоцијативности
6. ДИСОЦИЈАТИВНИ ПРОСТОРИ (стр. 116-164)
 - 6.1 Простори дисоцијације
 - 6.2 Простори депресије
 - 6.3 Простори анксиозности
 - 6.4 Простори меланхолије
 - 6.5 Цинични простори
 - 6.6 Експанзивни простори
 - 6.7 Екстатични простори
7. ЗАКЉУЧНА РАЗМАТРАЊА (стр. 165-170)
 - 7.1 Дисоцијативно *vs.* нељудско
 - 7.2 Могући правци даљих истраживања
8. ЛИТЕРАТУРА (стр. 170-174)
9. ИЗВОРИ ИЛУСТРАЦИЈА (стр. 175-177)
10. ИНДЕКС ИМЕНА (стр. 178-181)
11. ИНДЕКС ПОЈМОВА (стр. 182-187)
12. БИОГРАФИЈА (стр. 188)

Главни део дисертације садржи укупно седам поглавља (од 1 до 7) и има укупно 159 страница текста (од 10 до 169). Списак литературе садржи 99 јединица, и приказан је на укупно 5 страница текста. Извори илустрација, индекс имена и индекс појмова дати су на 12 страница текста (од 175 до 187). Рад је закључен биографијом кандидаткиње (стр. 188)

У раду је кандидаткиња користила историјски метод, прегледни метод, компаративни метод, метод анализе и метод синтезе.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У првом поглављу, под насловом Увод (1), кандидаткиња Слађана Милићевић изнела је, најпре, целовито и детаљно предмет свог истраживања, објашњавајући улогу дискурса празнине у разумевању и доживљавању спољашњег (физичког) простора, то јест, света, као и човековог унутрашњег (психичког) простора. Овде је она објаснила историјску појаву и развој *дискурса празнине*, од античких времена, до савременог доба, са посебним нагласком на модерне концепте и схватања простора, као основну проблемску тему којом се у својој дисертацији бави.

Друго поглавље, под насловом Истраживачки и методолошки оквир (2) подељено је на пет глава: Предмет истраживања (2.1), Циљеви истраживања (2.2), Полазне хипотезе (2.3), Примењене научне методе истраживања (2.4), као и Претходна теоријска истраживања (2.5).

Као предмет истраживања, кандидаткиња је аргументовано навела културолошке, филозофске, психолошке, естетичке, идеолошке и друге консеквенце које је идеја модерног простора имала током XX века, као и њихов значај за разумевање простора почетком XXI века. Овде је Слађана Милићевић поставила и кључну проблемску раван свог истраживања: *да ли и на који начин су идеје о бесконачном, празном простору утицале на модерног човека, његову перцепцију света и сопственог положаја у том свету; на који начин је модерна представа простора утицала на модерну субјективност; како се тај утицај одражавао на естетику, уметност и архитектуру; и, коначно, како модерни простор обликује савремено схватање простора.*

Кандидаткиња је у другој глави првог поглавља навела следеће циљеве истраживања:

- *Дефинисање модерног дискурса празнине као интердисциплинарног поља, које на јединствен начин повезује области теорије простора, филозофије субјективности, психологије, архитектуре и визуелних уметности;*
- *Дефинисање улоге коју модерни дискурс празнине има у перцепцији и изградњи просторности / субјективности;*
- *Дефинисање коекстензивног карактера просторности и субјективности;*
- *Систематизација различитих теоријских поставки, како би се теоријски формулисао концепт дисоцијативног простора;*
- *Дефинисање дисоцијативног простора модерности, анализа и представљање његове улоге у перцепцији и креирању простора у модерној архитектури и визуелним уметностима;*
- *Мапирање, анализа и представљање карактеристичних облика просторности/субјективности у пољу дисоцијативности;*
- *Дефинисање парадигматског карактера дисоцијативног простора у периоду модерности, пре свега у модерној архитектури и визуелним уметностима.*

Полазне хипотезе рада изнете су у глави 2.3:

- *Конструисање концепта модерног простора, базирано на апстрактним концептима бесконачног, празног простора, као и на првим научним претпоставкама о постојању реалне, физичке празнине бесконачног универзума, подстакло је стварање специфичне врсте психолошке празнине, то ће рећи, специфично модерног дискурса празнине;*
- *Карактеристичан облик нелагоде, на који указује Фројдов концепт "das Unheimliche", инхерентан искуствима физичке и/ли психолошке празнине, истовремено изражава и примарни квалитет осећања у искуству дисоцијативног простора;*
- *Дисоцијативни простор представља парадигму просторног искуства у периоду модерности;*
- *Несвесно, где се пре свега мисли на рад психолошких механизма потискивања и преноса, има пресудну улогу у формирању коекстензивног карактера просторности/субјективности, чиме се истовремено и подстиче и превладава дисоцијативни рез;*
- *Дисоцијативни простор, као средишњи концепт модерности, својим амбивалентним карактером истовремено спречава и подстиче креирање аутентичних (аутономних) форми просторности и/ли субјективности.*

У Глави 2.4 наведене су научне методе које су у истраживању примењене, а у Глави 2.5 приказан је критички поглед на претходна истраживања, а посебно рад Мариеле Цветић (у нашој средини), као и бројних иностраних аутора, од Видлера, преко Зимела, Фостера и Фергусона, до Фројда и Лакана.

Поглавље број 3 посвећено је теми *Судбина модерног простора*.

У првој глави, под насловом *Конструисање модерног простора* (3.1), кандидаткиња кроз три проблемске линије (простор непосредног искуства примитивног човека; митопоетичке интерпретације простора првих историјских цивилизација; и, рационални концепти простора од Античке Грчке до данас), уверљиво и са јасно изграђеним и израженим личним ставом суочава тезе, мисли и истраживања великог броја савремених референтних аутора који су се бавили концептима простора (Алгра, Јамер, Кејси, Вертхајм...), са традиционалним, историјским концептима, од Античке Грчке, до краја XVIII века. Кандидаткиња већ овде показује суверено познавање и разумевање материје коју је истражила, као и сасвим изузетну способност вођења читаоца кроз захтеван научно-истраживачки текст. Она успева да, упркос сложености тема и извора, изгради конзистентан наратив, па и да постигне специфичну интелектуалну напетост. Под насловом *Прихватање празнине: од старе ка новој слици света* (3.2), Слађана Милићевић се бави идејама које су водиле ка формирању концепта модерног простора, да би у следећој глави изнела истраживање *Меандрирања модерног простора: од Њутна до киборга* (3.3). Овде је она изнела три карактеристичне фазе у развоју дискурса модерног простора:

- a) I фаза, релативно јединствене идеје модерног простора, која обухвата период XVII и XVIII века;
- b) II фаза, краја XIX и почетка XX века, коју обележава инфилтрација дискурса простора у друге дисциплине, попут архитектуре, психологије, физиологије, социологије, што је за последицу имало убрзано растварање хомогености модерног простора;
- c) III фаза, друге половине XX века, коју одликују потпуна дисипација класичног модерног простора, те потпуна диверсификација просторног дискурса.

Четврто поглавље је посвећено темама: *Модерност, Субјективност и Простор* (4.0), где је кандидаткиња изнела резултате свог истраживања ових појмова и феномена, кроз проучавање радова бројних аутора, почевши од Бермана, Хејнен, Хабермаса, Фергусона, Хала, Мансфилда, Фукоа, Харавеј и других. Посебну пажњу она посвећује идејама Декарта, Русоа, Канта, Маркса, Фројда, Ничеа, Хајдегера и Сартра, на којима гради своју теоријску платформу. Затим Слађана Милићевић износи постмодернистичке и постструктуралистичке критике модерних концепата, ослањајући се, у првом реду, на истраживања Џејмисона, Дериде, Тејлора, Делеза, Гатарија, Кирбија и Харавеј. О простору она износи своја разматрања иницирана, у првом реду, истраживањима Фергусона, Хусерла и Шилдера.

Пето поглавље, под насловом *Дисоцијативни простор модерности* (5.0) представља прво од два главна истраживачка корпуса у докторској дисертацији Слађане Милићевић.

Она најпре разматра *Модерни дискурс празнине* (5.1), покренута и инспирисана Видлеровим истраживањима на ову тему. Овде кандидаткиња Видлерове идеје доводи у везу са идејама Канта, Паскала и Вајтхеда, уводећи у тај контекст и уметничке радове Пусена, Ројсдала, Гејнсбороа, а затим и дела савремене уметности: *Мртва природа*, Милана Алексића и *Пророк*, Герта Гоириса. У следећој глави, под насловом *Дисоцијативни простор модерности* (5.2), кандидаткиња истражује појмове *Дисоцијација*, *Трећи простор* и *Дисоцијативни простор*, најпре у контексту теоријских основа (Жанет, Фројд, Виникот, Јенч, Долар...), а потом уводећи поново у дијалогски однос дело савремене уметности: *Објект*, Мерет Опенхајмер. Она овде закључује да дисоцијативни простор модерности представља *морбидну инверзију простора онтолошке збринутости у предмодерној, органској целини света* (или, *фантазији о супстанцијалној целини*). Даље, кандидаткиња разматра идеје Бретона, и Бадјуа, доводећи их у контекст са уметничким радом *Оруђе делања*, Биљане Ђурђевић, а, са друге стране, Цветић, Фројда и других са делима Џона Мартина, Јакоба ван Ројсдала и Ђорђа де Кирика. Трећа глава посвећена је *Савременим манифестацијама дисоцијативности* (5.3), а у њој се идеје и текстови Жижека, Виникота, и, посебно, Лакана, суочавају са радом Ендија Ворхола, Ричарда Принса, Синди Шерман и Лизе Меј Пост.

Шесто поглавље, под насловом *Дисоцијативни простори* (6.0) посвећено је успостављању појмовног и значењског оквира, а, потом, и специфичне класификације дисоцијативних простора. У уводном разматрању овог поглавља кандидаткиња се враћа Лакану, како би успоставила однос према процесима *отуђења* и *раздвајања*, као и према појму *другог*. То она чини и непосредно анализирајући дело *Купачица између светлости и таме* Ренеа Магрита, где демонстрира јасно и уверљиво претходно изнете теоријске ставове.

Даље, кандидаткиња дисоцијативне просторе класификује у седам категорија, посвећујући свакој по једну главу рада:

- *Простори дисоцијације* (6.1);
- *Простори депресије* (6.2);
- *Простори анксиозности* (6.3);
- *Простори меланхолије* (6.4);
- *Цинични простори* (6.5);
- *Експанзивни простори* (6.6); и,
- *Екстатични простори* (6.7).

У оквиру ових поглавља она детаљно анализира, тумачи и приказује референтна дела савремене уметности и архитектуре, која посматра у релацији са наведеним категоријама простора. То су дела Лорете Лукс (за просторе дисоцијације), Уга Рондинонеа (за просторе депресије), Синди Шерман (за просторе анксиозности), Алда Росија (за просторе меланхолије), Ендија Ворхола (за циничне просторе), Марине Абрамовић и Улаја (за експанзивне просторе), као и Барнет Њуман и Ле Корбизијеа (за екстатичне просторе). Ове анализе и критичка тумачења представљају посебно вредан део дисертације, будући да кандидаткиња успева да стваралачки повеже теоријска проблемска питања којима се бавила проучавајући изворе, као и у самосталном теоријско-истраживачком раду, са уметничким делима која за њу саму представљају инспиративно и изазовно исраживачко поље. Овде није реч о разврставању уметничких дела у категорије, нити о успостављању типлошке класификације, већ о установљавању и именовању појава које је могуће препознати истовремено у литератури, у савременом уметничком стваралаштву, као и у креативном дискурсу саме кандидаткиње.

У седмом поглављу, кандидаткиња износи своја Закључна разматрања (7.0).

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Стручно-уметнички и научни радови:

1. **Милићевић, Слађана:** Уметнички рад *"Extimité"*, пројекат *"Inside/Унутра"*, СКЦ Фабрика, Нови Сад, 2. јул 2012, изведено на Међународном фестивалу ИНФАНТ, објављено у двојезичном каталогу ИНФАНТ 39. интернационални фестивал алтернативног и новог позоришта, ур. Кристина Ковач, Културни центар Новог Сада, Нови Сад, 2012, стр, 94-95, ISBN 978-86-7931-269-3, приказано на међународној изложби "Лабораторија простора", Музеј савремене уметности Војводине, Нови Сад,, објављено у двојезичном каталогу са научном рецензијом: Атанацковић-Јеличић, Ј; Дедић-Динуловић, Т. (ур.), Факултет техничких наука, Нови Сад, 2016, стр. 88-89, ISBN 978-86-7892-910-6 **СУА1.5**
2. **Milićević, Slađana; Dadić Dinulović, Tatjana:** **"The Empty Space in Theatre and Psychoanalysis"**, SGEM Conference on Arts, Performing Arts, Architecture and Design, Sofia, 2014, str. 449-456, ISSN 2367-5659, **M33**
3. Dadić Dinulović, Tatjana, **Milićević, Slađana:** **"Teaching Theory and Criticism of Scene Design"**, SGEM Conference on Arts, Performing Arts, Architecture and Design, Sofia, 2014, str. 427-433, ISSN 2367-5659, **M33**
4. **Milićević, Slađana:** **"Subversive Potential of Scene Design"**, Scene Design – Between Profession, Art and Ideology, Faculty of Technical Sciences, Novi Sad, 2012, str. 124-131, ISBN 978-86-7892-463-7, **M33**
5. **Milićević, Slađana:** **"Empty Space in Between Physics and Mataphysics"**, Radical Space in Between Disciplines, Faculty of Technical Sciences, Novi Sad, 2015, str. 302-310, ISBN 978-86-7892-755-3, **M33**
6. Bošković, Romana; **Milićević, Slađana; Zeković, Miljana (ed):** **Radical Space in Between Disciplines**, Faculty of Technical Sciences, Novi Sad, 2015, ISBN 978-86-7892-755-3, **M36**
7. Милићевић, Слађана: **"Анестетизовани свет излога"**, Сцена, Стеријино позорје, Нови Сад, 2016, ISSN 0036-5734, **M53**

VII ZAKЉUČICI OДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Кандидаткиња Слађана Милићевић је као основни предмет истраживања и своје докторске дисертације у целини поставила *дисоцијативни простор*, који, како је утврдила током истраживања, настаје у искуству *празнине*; у искуству празног спољашњег, физичког и/или унутрашњег, психичког простора. Она је установила да је у предмодерном времену однос између човека и света био органски, директан, то јест директно посредован неким општеважећим наративом. У модерној епохи, међутим, тврди и аргументује кандидаткња, будући да таквог наратива нема, човекова позиција спрам света је осуђена на празнину, односно одређена дисоцијативним рефлексом који за последицу има континуирану егзистенцијалну деложираност. Дисоцијативни простор модерности је стога просторна ситуација човекове судбинске отворености ка спољашњости, другости, празном и страном. С друге стране, крајем XIX и почетком XX века, откривањем несвесног, дискурс празнине поред спољашњег обухватио је и унутрашњи, психички простор, што је за последицу имало појаву мањег или већег степена дисоцијативности и у односу на сопствену субјективност, а не само спољашње окружење.

Слађана Милићевић је утврдила да модерну субјективност карактерише континуирана дијалектика преноса унутрашњег осећања испражњености на спољашњи простор, и обрнуто, спољашњег празног простора на унутрашњу егзистенцијалну празнину. У том контексту, она је на изузетно уверљив и узбудљив начин реализовала главне циљеве свог истраживања: кроз дефинисање улоге коју дискурс празнине има у разумевању простора; дефинисање коекстензивног карактера простора (преко дискурса празнине) и субјективности; утврђивање јасне и прецизне дефиниције и теоријске поставке дисоцијативног простора модерности; мапирање различитих облика и степена просторне дисоцијације; одређивање услова под којима се овај тип простора јавља; утврђивање улоге коју је дисоцијативно искуство имало у доживљају и продукцији архитектонског простора, као и простора у визуелним уметностима од XVIII века до данас; најзад, утврђивање значаја дисоцијативног простора у ширем теоријском пољу.

У складу са тим, резултати овог, у сваком погледу аутентичног и специфичног истраживања односе се у првом реду на продубљење и свеобухватније разумевање дискурса празнине у теорији простора, изградњи модерног облика субјективности, а потом и креирању и продукцији савременог архитектонског и простора у уметностима. Она је установила да *нови материјализам* као савремени правац теоријског промишљања односа човека и света, представља нови епистемолошки и

филозофски оквир мишљења, који објављује крај до сада познатог облика хуманизма и најављује неки нови облик људскости, базиране на све већој киборгизацији.

Овај поглед кандидаткиња темељи се на све већој улози нових технологија, нових материјала, нових медија, који посредују између човека и света. Она сматра, и то своје уверење несумњиво аргументује, да традиционални модернистички рез, дистанца са које је човек посматрао свет све више нестаје или се трансформише у нову врсту софтверског алгорита. У таквој ситуацији, кандидаткиња види управо преиспитивање те дистанце, тог празног простора који је одувек, а посебно у модерно доба, суштински одређивао однос човека и света, као један од најважнијих задатака у разумевању времена које долази, као и комплексног наслеђа модернизма.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Након пажљиве, детаљне и свеобухватне анализе, Комисија је начин приказа и тумачење резултата истраживања спроведеног у оквиру докторске дисертације Слађане Милићевић под насловом „Дисоцијативни простор модерности: Дискурс празнине у архитектури и визелним уметностима XX и почетка XXI века“ оценила као изванредно квалитетан, а сам рад као веома значајан допринос теоријском разматрању појма, улоге и природе простора у савременој архитектури, уметности и култури.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Комисија за оцену докторске дисертације Слађане Милићевић под насловом „Дисоцијативни простор модерности: Дискурс празнине у архитектури и визелним уметностима XX и почетка XXI века“, након пажљиве, детаљне и свеобухватне анализе, закључује следеће:

1. Дисертација је написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме ове докторске дисертације;
2. Дисертација садржи све битне елементе неопходне за позитивну оцену дисертације;
3. Дисертација представља оригинални допринос науци;
4. Комисија није уочила битне недостатке дисертације, па тиме ни њихов утицај на резултате истраживања.

X ПРЕДЛОГ:

На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:

- да се докторска дисертација кандидаткиње **Слађане Милићевић** под насловом „Дисоцијативни простор модерности: Дискурс празнине у архитектури и визуелним уметностима XX и почетка XXI века“ прихвати, а кандидаткињи одобри јавна одбрана дисертације.

У Новом Саду, 12. октобра 2017.

Др Радош Радивојевић, редовни професор,
Факултет техничких наука
Универзитета у Новом Саду;
Председник Комисије;

Др Татјана Дедић Динуловић, ванредни професор,
Факултет техничких наука
Универзитета у Новом Саду;
Члан Комисије;

Др Игор Мараш, доцент,
Факултет техничких наука
Универзитета у Новом Саду,
Члан Комисије;

Др Зорица Савичић, ванредни професор,
Факултет за уметност и дизајн
Универзитета Џон Незбит у Београду,
Члан Комисије;

Др Радивоје Динуловић, редовни професор,
Факултет техничких наука
Универзитета у Новом Саду;
Члан Комисије – ментор рада